

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: 15Saz/5/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0724100457
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Filip Hudec
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2024:0724100457.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave, v konaní pred sudcom JUDr. Filipom Hudecom, v právnej veci žalobcu: A. B., narodený XX.XX.XXXX, štátny príslušník Iránskej islamskej republiky, bez dokladu totožnosti, aktuálne umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zastúpeného: Centrum právnej pomoci, so sídlom Námestie slobody 12, 810 05 Bratislava, IČO: 30798841, Kancelária Komárno, so sídlom Dunajské nábrežie 14, 945 01 Komárno, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Mobilná jednotka PZ Bratislava, so sídlom Regrútska 4, 812 72 Bratislava, o prepustenie zo zaistenia, takto

rozhodol:

I. Správny súd v Bratislave nariaďuje, aby bol žalobca: A. B., narodený XX.XX.XXXX, štátny príslušník Iránskej islamskej republiky, bez dokladu totožnosti, aktuálne umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, bezodkladne prepustený zo zaistenia.

II. Správny súd v Bratislave priznáva žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím vyšší súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Správnu žalobou doručenu súdu dňa 18.03.2024 (žalovanému dňa 14.03.2024) sa žalobca domáhal svojho bezodkladného prepustenia zo zaistenia predĺženého žalobcovi rozhodnutím žalovaného č. C./XXXX-XX zo dňa 29.02.2024 (ďalej len „Rozhodnutie“).

2. Žalobca v správnej žalobe uviedol, že nesúhlasí so zaistením z dôvodu, že jeho zaistenie je za momentálneho skutkového stavu neúčelné. Nesúhlasil s Rozhodnutím z dôvodu, že podľa jeho názoru žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci a považoval ho za nepreskúmateľné pre jeho nedostatočné odôvodnenie a vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tvrdil, že žalovaný taktiež v konaní nepreukázal, že uňho naozaj existuje riziko úteku. Mal za to, že dĺžka doby zaistenia bola stanovená len všeobecne bez dostatočného odôvodnenia použitia zaistenia. Uviedol, že jeho zaistenie nesmie byť svojvoľné, ale musí byť riadne odôvodnené.

3. Podaním zo dňa 17.03.2024, ktoré bolo doručené súdu spolu s administratívnym spisom a správnu žalobou, sa žalovaný vyjadril k správnej žalobe tak, že túto navrhoval odmietnuť ako oneskorene podanú. Tvrdil, že ani k jednému prípadu z možností včasného podania správnej žaloby v zmysle § 221 ods. 1 SSP neprišlo.

4. Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že žalobca bol dňa 29.10.2023 právoplatne odsúdený za prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace s podmienecným odkladom na skúšobnú dobu 24 mesiacov (trestný rozkaz pod sp. zn. OT/491/2023 zo dňa 29.10.2023 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 29.10.2023). Po podaní zákonných poučení za prítomnosti tlmočníka bola dňa 29.10.2023 so žalobcom spísaná zápisnica o podaní

vyjadrenia, v rámci spísania ktorej bolo žalobcovi oznámené začatie konania vo veci jeho zaistenia. V tejto zápisnici žalobca o. i. uviedol trasu jeho postupu z domovského štátu do Schengenského priestoru, to že nedisponuje žiadnym dokladom totožnosti, že nechce v SR požiadať o azyl, o azyl požiadal v Grécku, nemá rodinných príslušníkov na území SR, nehrozí mu riziko prenasledovania v domovskej krajine; žalobca mal pri sebe nejakú hotovosť a mobilný telefón, v Iráne vlastní tri obchody s elektronikou a rodičovský dom, jeho cieľovou krajinou je Nemecko, kde by aj chcel požiadať o azyl.

5. Následne rozhodnutím č. C./XXXX-XX zo dňa 29.10.2023 žalovaný rozhodol o administratívnom vyhostení žalobcu z územia Slovenskej republiky na územie Iránskej islamskej republiky podľa § 82 ods. 2 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, pričom podľa § 82 ods. 3 písm. b) zákona o pobyte cudzincov uložil žalobcovi zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov Európskej únie na dobu troch rokov a podľa § 83 ods. 2 písm. a) zákona o pobyte cudzincov neurčil žalobcovi lehotu na vycestovanie z územia Slovenskej republiky z dôvodu, že možno predpokladať, že ujde alebo bude iným spôsobom mariť alebo sťažovať výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, najmä keď nemožno jeho totožnosť zistiť.

6. Rozhodnutím č. C./XXXX-XX zo dňa 29.10.2023 o zaistení (ďalej len „Rozhodnutie o zaistení“) žalovaný rozhodol o zaistení žalobcu na účel výkonu administratívneho vyhostenia, na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 29.12.2023 podľa § 88 ods. 1 písm. b) v spojení s § 88 ods. 4, ods. 5 zákona o pobyte cudzincov, pričom žalobcu umiestnil do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov (ďalej len „ÚPZpC“).

7. Dňa 22.12.2023 bolo žalovanému doručené stanovisko ÚPZpC obsahom ktorého bolo, že po zaistení žalobcu a jeho umiestnení v ÚPZpC pristúpil ÚPZpC ku krokom smerujúcim k potvrdeniu pravej totožnosti žalobcu. ÚPZpC v stanovisku uviedol, že dňa 08.11.2023 zaslal žiadosť na vykonanie lustrácie na NÚ I Bratislava a následne prostredníctvom MZV a EZ SR požiadal zastupiteľský úrad Iránskej islamskej republiky so sídlom vo Viedni o vystavenie náhradného cestovného dokladu pre žalobcu. Ďalej ÚPZpC konštatoval, že lustráciami bolo zistené, že žalobca dňa 19.10.2023 požiadal o azyl na území Helénskej republiky (Grécka), teda dňa 09.11.2023 požiadal (ÚPZpC) Dublinské stredisko Ministerstva vnútra SR (ďalej len „dublinské stredisko“) o preskúmanie splnenia podmienok na začatie konania, ktorými sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanú žalobcom. ÚPZpC poukázal aj na to, že dňa 27.11.2023 zaslal žiadosť príslušným policajným autoritám Helénskej republiky (Grécka) o stanovisko k prijatiu osoby späť na územie Helénskej republiky, nakoľko bolo dokázané, že žalobca vstúpil na územie Slovenskej republiky priamo z územia Helénskej republiky – dostal odpoveď, že k žalobcovi neevidujú žiadnu formu pobytu na území Helénskej republiky. ÚPZpC následne uviedol, že dňa 07.12.2023 dublinské stredisko vydalo rozhodnutie o zastavení predmetného konania. Záverom ÚPZpC konštatoval, že i napriek vykonaným úkonom nebola pravá totožnosť žalobcu potvrdená, teda náhradný cestovný doklad zastupiteľským úradom Iránskej islamskej republiky do dnešného dňa vystavený nebol a realizácia výkonu vyhostenia žalobcu do 29.12.2023 nebude možná.

8. Z uvedeného dôvodu (doručenie stanoviska ÚPZpC) žalovaný vydal rozhodnutie o predĺžení zaistenia žalobcu č. C./XXXX-XX zo dňa 29.12.2023 a stanovil dĺžku doby zaistenia žalobcu na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 29.02.2024 a ponechal žalobcu umiestneného v ÚPZpC.

9. Dňa 26.02.2024 bolo žalovanému doručené ďalšie stanovisko ÚPZpC obsahom ktorého bolo, že napriek vykonaným úkonom uvedeným v predchádzajúcom stanovisku zo dňa 22.12.2023, ako aj zaslanej urgencii zastupiteľskému úradu Iránskej islamskej republiky dňa 24.01.2024, nebola potvrdená pravá totožnosť žalobcu, a teda do 29.02.2024 nebude možná realizácia výkonu vyhostenia žalobcu z územia Slovenskej republiky.

10. Z uvedeného dôvodu (doručenie ďalšieho stanoviska ÚPZpC) žalovaný vydal dňa 29.02.2024 Rozhodnutie (o predĺžení zaistenia žalobcu č. C./XXXX-XX) a stanovil dĺžku doby zaistenia žalobcu na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 29.04.2024 a ponechal žalobcu umiestneného v ÚPZpC. Žalovaný bol toho názoru, že účel zaistenia žalobcu naďalej trvá, pričom nevzhladol žiadnu možnosť uloženia menej závažného prostriedku ako zaistenia žalobcu. Žalovaný taktiež konštatoval, že žalobca nemá pri sebe dostatočnú finančnú zábezpeku na pokrytie výdavkov spojených s ubytovaním do doby realizácie výkonu administratívneho vyhostenia a nevie si iným spôsobom zabezpečiť ubytovanie na území Slovenskej republiky, pričom na území Slovenskej republiky nemá žiadnu rodinu, ani známych, ktorí by mu poskytli ubytovanie. Žalovaný poukázal aj na to, že u žalobcu existuje riziko úteku.

11. Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

12. Podľa § 88 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“), policajť je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny

a) v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak

1. existuje riziko jeho úteku, alebo

2. štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy výkonu jeho administratívneho vyhostenia,

b) na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia,

c) na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku, alebo

d) na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, 78) ak neoprávnené prekročil vonkajšiu hranicu alebo má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt.

13. Podľa § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny je stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť zistiť ihneď, nemá udelený pobyt podľa zákona o pobyte cudzincov alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

14. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

15. Podľa § 90 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar je povinný

a) zabezpečiť poučenie štátneho príslušníka tretej krajiny bezprostredne po jeho zaistení v jazyku, ktorému rozumie,

1. o dôvodoch zaistenia,

2. o možnosti oznámiť jeho zaistenie zastupiteľskému úradu štátu, ktorého je štátnym občanom,

3. o možnosti vyrozumieť o zaistení niektorú z blízkych osôb a jeho právneho zástupcu a

4. o možnosti preskúmania zákonnosti rozhodnutia o zaistení,

b) ak štátny príslušník tretej krajiny požiada o oznámenie svojho zaistenia zastupiteľskému úradu štátu, ktorého je štátnym občanom, bezodkladne vyrozumieť tento zastupiteľský úrad; ak zastupiteľský úrad tohto štátu nemá sídlo na území Slovenskej republiky, policajný útvar o zaistení štátneho príslušníka tretej krajiny vyrozumie ministerstvo zahraničných vecí,

c) ak štátny príslušník tretej krajiny o to požiada, bezodkladne mu umožniť vyrozumieť o zaistení niektorú z blízkych osôb a jeho právneho zástupcu,

d) skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia,

e) poučiť štátneho príslušníka tretej krajiny v jazyku, ktorému rozumie, alebo v jazyku, o ktorom sa dá odôvodnene predpokladať, že mu rozumie, o možnosti požiadať o asistovaný dobrovoľný návrat, o možnosti kontaktovať mimovládne organizácie, a ak štátny príslušník tretej krajiny podal žiadosť o udelenie azylu alebo prejavil úmysel takú žiadosť podať, aj o možnosti kontaktovať Úrad Vysokého komisára Organizácie Spojených národov pre utečencov.

16. Podľa § 221 ods. 1 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať zrušenia rozhodnutia o zaistení, o predĺžení zaistenia, o predĺžení lehoty zaistenia vydaného podľa osobitného predpisu alebo určenia takého rozhodnutia za nezákonné, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený.

17. Podľa § 221 ods. 2 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať prepustenia zo zaistenia vykonaného podľa osobitného predpisu.

18. Podľa § 225 ods. 2 SSP, správna žaloba podľa § 221 ods. 2 môže byť podaná kedykoľvek počas trvania zaistenia, a to aj opakovane. Ak správny súd rozhodol o zamietnutí žaloby, možno ďalšiu správnu

žalobu bez uvedenia nových dôvodov podať až po uplynutí lehoty 30 dní odo dňa, keď rozhodnutie správneho súdu o predchádzajúcej správnej žalobe nadobudlo právoplatnosť.

19. Podľa § 229 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

20. Podľa § 230 ods. 1 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť správnej žaloby podľa § 221 ods. 2, rozsudkom podľa povahy veci

a) nariadi žalovanému bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia,

b) nariadi žalovanému po vykonanom dokazovaní bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia a rozhodne o uložení miernejšieho donucovacieho opatrenia žalobcovi podľa osobitného predpisu.

Skutkové a právne závery správneho súdu

21. Správny súd v Bratislave ako súd vecne, miestne a kauzálne príslušný [§ 10, § 13 ods. 3, § 17 písm. a) SSP] v konaní o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia posudzujúc správnu žalobu neformálne a neviazaný jej žalobnými bodmi (§ 206 ods. 3 SSP) preskúmal zákonnosť trvania zaistenia žalobcu realizovaného na podklade Rozhodnutia, oboznámil sa s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu žalovaného, a podľa stavu veci v čase vyhlásenia rozhodnutia správneho súdu podľa § 206 ods. 4 SSP dospel k záveru, že správna žaloba je dôvodná. O žalobe rozhodol podľa § 228 SSP na pojednávaní uskutočnenom dňa 26. marca 2024 bez prítomnosti účastníkov konania, za dodržania podmienok podľa § 114 SSP. Účastníci konania súhlasili s prejednaním veci bez ich prítomnosti.

22. Správny súd podľa § 119 SSP vychádzal zo skutkového stavu zisteného žalovaným, ktorý je zosumarizovaný vyššie, pričom nezistil žiadne relevantné dôvody na jeho doplnenie.

23. Žalobca podal dňa 18.03.2024 správnu žalobu podľa § 221 ods. 2 SSP, domáhajúc sa jeho bezodkladného prepustenia zo zaistenia (v úvode správnej žaloby asi nedopatrením označená ako žaloba podľa § 221 ods. 1 SSP, avšak vzápätí je konkretizované, že ide o žalobu o prepustenie zo zaistenia, pričom obsah aj žalobný návrh je naformulovaný ako žaloba podaná podľa § 221 ods. 2 SSP), pretože za momentálneho skutkového stavu je podľa jeho názoru jeho zaistenie neúčelné. Predmetom tohto konania teda nie je preskúmanie zákonnosti Rozhodnutia. Predmetom tohto konania je rozhodnutie o návrhu žalobcu na jeho okamžité prepustenie zo zaistenia (žaloba podľa § 221 ods. 2 SSP), a teda posúdenie, či v prípade žalobcu nastali alebo nenastali také okolnosti, pre ktoré by jeho zaistenie prestalo napĺňať stanovený účel, v dôsledku čoho by muselo byť nariadené jeho prepustenie zo zaistenia [v zmysle § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov je potrebné skúmať trvanie jeho účelu počas celej doby zaistenia]. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, sa správny súd bude zaoberať len tými námietkami žalobcu, ktoré potenciálne môžu zakladať dôvod na jeho prepustenie zo zaistenia.

24. V tejto súvislosti správny súd dáva žalovanému taktiež na vedomie, že keďže žalobca podal správnu žalobu podľa § 221 ods. 2 SSP, správny súd nemohol pristúpiť k odmietnutiu správnej žaloby, nakoľko v danom prípade neplynula zákonná lehota na podanie správnej žaloby podľa § 221 ods. 1 SSP v zmysle § 225 ods. 1 SSP, ale plynutie lehôt (na podanie správnej žaloby podľa § 221 ods. 2 SSP) sa riadilo § 225 ods. 2 SSP.

25. Žalobca v žalobe namietal aktuálnu neúčelnosť jeho zaistenia, dĺžku doby zaistenia považoval za stanovenú len všeobecne bez dostatočného odôvodnenia použitia zaistenia, jeho zaistenie považoval za svojvoľné bez riadneho odôvodnenia.

26. Úvodom správny súd uvádza, že podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu ustanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné. Jedná sa o kumulatívne podmienky a preto musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody navrhovateľa.

27. Vyššie uvedené požiadavky pre zaistenie cudzincov, t. j. účelnosť a efektívnosť, musia byť splnené nielen v čase vydania rozhodnutia o zaistení, ale aj počas celej doby trvania zaistenia, čomu zodpovedá aj povinnosť žalovaného vyjadrená v § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

28. Správny súd pri neformálnom posúdení správnej žaloby, neviazaný jej žalobnými bodmi, zistil, že žalovaný v Rozhodnutí neuviedol žiadne konkrétne úkony, ktoré bude počas žalobcovho predĺženého

zaistenia realizovať a ani v akom časovom horizonte. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na to, že konajúci orgán verejnej správy musí robiť reálne a nie iba iluzórne úkony smerujúce ku výkonu administratívneho vyhostenia. Správny súd z administratívneho spisu zistil, že posledným úkonom, ktorý žalovaný na účely administratívneho vyhostenia žalobcu údajne vo veci vykonal je zaslanie urgencie zastupiteľskému úradu Iránskej islamskej republiky dňa 24.01.2024 – v administratívnom spise a ani v súdnom spise však nie je žiadnym spôsobom preukázané, že by tento úkon zo dňa 24.01.2024 bol vôbec reálne vykonaný. Ak by aj správny súd akokoľvek prihliadol na to, že predmetný úkon zo dňa 24.01.2024 bol vykonaný, tak od tohto dátumu do súčasnosti (26.03.2024), teda reálne za obdobie vyše dvoch mesiacov, žalovaný absolútne žiadnym spôsobom nepreukázal realizovanie akýchkoľvek ďalších úkonov, ktoré by sledovali účel zaistenia žalobcu. Strohé a nejasné tvrdenia žalovaného o potrebe zabezpečenia a vybavenia všetkých náležitostí potrebných k fyzickej realizácii výkonu administratívneho vyhostenia žalobcu s poukazom prakticky iba na jeden úkon (požiadanie o vydanie náhradného cestovného dokladu pre žalobcu) sú navyše aj v rozpore s predloženým administratívnym spisom. V administratívnom spise sa síce nachádzajú dva dokumenty ÚPZpC z 22.12.2023 a z 26.02.2024, v ktorých sú vypísané nejaké údajne vykonané úkony ÚPZpC, no ich reálne vykonanie nie je preukázané a podložené žiadnymi zápisnicami/dokumentami/potvrdeniami. Správny súd k počudovaniu taktiež zistil, že v ňom absentuje dokonca prvotná žiadosť o vydanie náhradného cestovného dokladu pre žalobcu, ktorá mala byť adresovaná zastupiteľskému úradu Iránskej islamskej republiky so sídlom vo Viedni. Správnomu súdu preto nezostalo nič iné, iba skonštatovať, že v dôsledku javiacej sa faktickej nečinnosti vo vzťahu k zabezpečeniu vydania náhradného cestovného dokladu sa ďalšie zaistenie žalobcu (s prihliadnutím na zásadu v pochybnostiach v prospech žalobcu) javí ako neefektívne a neúčelné. V tejto súvislosti správny súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sak/8/2023 zo dňa 31.07.2023. Nedôslednosť v konaní žalovaného v danom prípade nemožno zohjiť ani jeho argumentáciou zameranou na verejný záujem.

29. Zaistenie cudzinca predstavuje citeľný zásah do najvýznamnejších práv jednotlivca, a to do práva na slobodu pohybu a pobytu. Takýto zásah môže byť prípustný len za prísne vymedzených podmienok definovaných najmä zákonom o pobyte cudzincov. Žaloba, ktorou sa žalobca domáha prepustenia zo zaistenia, môže byť úspešná jedine v prípade, ak žalobca svojimi námietkami spochybní zákonnosť trvania jeho zaistenia, inými slovami ak preukáže, že ďalšie trvanie jeho zaistenia nie je účelné a efektívne, čo sa v danom prípade žalobcovi podarilo.

30. Na základe vyššie uvedeného správny súd dospel k záveru, že zaistenie žalobcu za súčasného skutkového stavu je zrejme neúčelné. Keďže správny súd po preskúmaní veci zistil dôvodnosť podanej žaloby podľa § 221 ods. 2 SSP, nezostala mu iná možnosť, ako nariadiť okamžité prepustenie žalobcu zo zaistenia.

31. Správny súd len pre úplnosť dodáva, že nepovažoval za potrebné pristúpiť k posúdeniu dôvodnosti ďalších námietok účastníkov konania, nakoľko tieto už nemohli mať za následok ponechanie žalobcu v zaistení. Správny súd sa nimi preto bližšie nezaoberal.

32. O nároku na náhradu trov konania rozhodol správny súd na základe § 175 ods. 1 v spojení s § 167 SSP s poukazom na výsledok konania a žalobcovi, ktorý mal plný úspech v konaní, priznal právo na ich náhradu v plnom rozsahu. O ich výške rozhodne podľa § 175 ods. 2 SSP po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať kasačnú sťažnosť v lehote sedem dní od jeho doručenia oprávnenému subjektu, a to na Správnom súde v Bratislave (§ 443 ods. 2 SSP).

Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

Rozsudok správneho súdu o správnej žalobe vo veciach zaistenia nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty siedmich dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 3 SSP).

Kasačná sťažnosť má odkladný účinok, ak bola podaná proti rozhodnutiu správneho súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia a administratívneho vyhostenia [§ 446 ods. 2 písm. d) SSP].

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa

podáva a návrh výroku rozhodnutia. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

V konaní o kasačnej sťažnosti vo veciach zaistenia nemusí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 2 písm. b) SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.